

Dragan Matić
SPREMAN ZA SREĆU
-O MUZICI, PUTOVANJU I LJUBAVI-

Dragan Matić

SPREMAN ZA SREĆU

Copyright © Izdavačka agencija Belov,
Prvo izdanje 2020.

Glavni i odgovorni urednik: Saša Kuzmanović

Lektura i korektura: Zoran Penčić

Dizajn korica: Saša Kuzmanović

Prelom i priprema za štampu:
Dimitrije Živković / Nemanja Lukić

www.belov.in.rs
izdavackaagencijabelov@gmail.com

Ovo delo posvećujem svom pokojnom ocu Milosavu Matiću kao i najvažnijim ženama u mom životu, majci Zori i sestri Snežani

Ovu publikaciju u celini ili delovima, zabranjeno je umnožavati, preštapavati ili prenositi u bilo kojoj formi ili bilo kojim sredstvom bez dozvole autora i izdavača. Zabranjeno je njeno umnožavanje i distribucija bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač po odredbama zakona o autorskim pravima.

Dragan Matić

SPREMAN ZA SREĆU

-O MUZICI, PUTOVANJU I LJUBAVI-

Beograd, avgust 2020.

RECENZIJA

Naša spisateljica Isidora Sekulić je u svom poznatom putopisu „Pisma iz Norveške“ rekla:

„Čovek je nomad po srcu svom, po misli svojoj, po idealima svojim. On je nomad po volji božjoj, koja ga je stavila među ogromna prostranstva neba i zemlje. Davnašnja i današnja strast, da se leti, putuje bez putanja i stanica i granica, to je proboj nomadstva čovečije prirode.“

Možda ove rečenice, istovremeno tako jednostavne, a tako filozofske najbolje opisuju suštinu dela koje se nalazi pred Vama.

Književno delo Dragana Matića je teško žanrovski odrediti. Moglo bi se reći da je najbližije putopisu, barem po opisima kontinenata, država, gradova, predela i različitih kultura sa kojima se pisac susreće na svojim putovanjima. Istovremeno, delo je svojevrсни priručnik za rock'n'roll, bluz, kantri, odnosno sadrži mnogo „poslastica“ za prave ljubitelje ovih žanrova, ali i za one koji bi želeli da zaplove ovim vodama.

Ako svemu ovome dodamo lične i brutalno iskrene elemente iz autorovog života, dobijamo jedno pitko štivo za široku čitalačku publiku.

Kroz nostalgичno sećanje, počev od najranije mladosti autor nas vodi kroz njegove različite životne faze, uspehe i padove, zatim predele, države. Upoznaje nas sa ljudima koji su imali najsnažniji uticaj (kako pozitivan, tako i negativan) na njegov život, dovodeći nas na kraju do same suštine svoje životne filozofije.

Zato, uživajte u putovanju.....

Saša Kuzmanović Belov, književnik

MOGAO SAM BITI JA...

Goran, Zoran, Dejan, mogao sam biti ja... Kum se ipak odlučio za ime Dragan. Često sam se pitao: da li bi moj život bio drugačiji uz drugo ime? Odakle ja ovde, da li je sve predodređeno, da li smo u jednom programu gde su svi parametri unapred zadati? Da li po tom programu treba da napišem knjigu, iako o tome do skoro nisam razmišljao, niti sam verovao da to mogu da uradim? Možda je to deo moje misije?!

Ako je sve predodređeno, onda je moja priča do sada morala biti baš ovakva kakvu ću Vam ispričati. Događaji koji su se desili i ono što se nije desilo, a ja sam žarko želeo, deo su nekog većeg plana. Ako je sve slučajnost, bilo je što je bilo, to se ne može promeniti. Šta bi bilo kad bi bilo, nikada neću saznati. Možda i ne treba. To bi bila neka druga priča.

Rođen sam aprila 1968. godine u Valjevu, malom gradu na obalama Kolubare. Moji roditelji su odlučili da, iako je prilično daleko, idem u treću osnovnu školu koja je imala dnevni boravak. Tako sam svakog dana sa Brđana, gde smo živeli u kući, pešačio oko dva kilometra, kako bih došao do škole, ne sluteći da je putovanje ono što će mi u životu možda pričinjavati najviše zadovoljstva. Bio sam odličan učenik, ne baš vukovac, ali dovoljno pametan i temeljan da uvek imam dobre ocene.

Mile Matić, bio je sposoban i bio je veliki švaler. Mile je prvi u Valjevu imao golfa 2 turbo dizel. Mile Matić nosio je nadimak „Svileni“. Uvek je bio doteran, najčešće u odelu sa maramicom u džepu. Mile Matić bio je moj otac. U stvari, pravo ime mog oca bilo je Milosav, ali ga on nije voleo i uvek se predstavljao kao Mile. Moj otac je često imao napade kijanja, serije od petnaest do dvadeset puta razorno iritantnog kijanja. Dok pišem ove redove u vreme vanrednog stanja, imam isti napad kijavice. Nije Korona, već alergijska reakcija koja mi se dešava svake godine, nasleđe od oca.

Moja majka Zora je žena koja mi, uz sestru, najviše znači u životu, žena koja je primer kako prava žena treba da izgleda. Dobra majka, brižna, uvek tu za svoju decu, prvo vaspitačica, onda učiteljica, starala se o meni i sestri, dok je otac putovao i zarađivao novac kojim je trebalo lakše da postignemo ono što je on mislio da treba postići. Moja majka je uvek bila tu, kada god sam imao neki problem ili nedoumicu, uvek tu da sasluša i da

posavetuje. Mnoge stvari koje su lične prirode, njoj sam poveravao, mnogo više nego što sam ikada poverio ocu.

Po rečima majke, otkad sam progovorio stalno sam ponavljao kako želim seku, da se sa njom igram. Iako to otac prvobitno nije hteo, posle mog neprekidnog insistiranja, rešili su da rade na drugom detetu. I tako se rodila ona, moja sestra Snežana, osoba koja će mi kroz ceo dosadašnji život biti srećna zvezda, naročito što se tiče posla. Uz njenu pomoć dobijao sam mnoge dobre poslove, što inače ne bi bilo moguće. Takođe, mnoge devojke sa kojima sam kasnije bio, bile su drugarice moje sestre. Valjda je to neka kompenzacija zato što je rođena po mojoj želji.

Odrastanje u porodici Matić bilo je bezbrižno, ali i vrlo zahtevno.

„Otac obezbeđuje sve da bi ti bio dobar đak, moraš da budeš dobar đak, da upišeš državni fakultet, da budeš primer kojim će se otac ponositi.”

To mi je oduvek odzvanjalo u glavi, sve ono što je otac želeo, a nije bio i ono što novac, bar u to vreme, nije mogao da kupi, biti obrazovan, sa završenim fakultetom, pravi primer uspešnog sina.

Za razliku od oca, koji je nedvosmisleno pokazivao da mu je sestra mezimica, mama je uvek bila umerena i pravična. Znala je i sestru malo da potkači. Često prepričava događaj, kada je na moju žalbu da kod oca stalno izvlačim deblji kraj zbog seke, odgovorila da sam ja stariji i da je to normalno.

„Ali, mama ja ću uvek biti stariji”, odgovorio sam, vrlo promišljeno. Malo kasnije, to sam počeo da prihvatam sa više razumevanja. Ipak, otac je

odrastao bez majke. Odgajale su ga maćeha. Imao je braću, a ne sestre, pa je verovatno uvek patio za nedostatkom ženske ljubavi. To sam prihvatio kao aksiom i živeo sam sa tom činjenicom, malo više vezan za majku.

Negde u sedmom razredu, kupili su mi gramofon, žuta Toska, u to vreme čudo od tehnike. Sećam se prvih singlova koje smo imali: Rani Mraz, Laboratorija zvuka, Cod, Zdravko Čolic.

Baš u to vreme, otišao sam do Yugotona, kultne prodavnice blizu Hotela Narcis, gde sam kupio prvu long play ploču sa fascinantnim crnim omotom, koja je imala ugravirana slova AC/DC. Bio je to album Back in Black, grupa o kojoj do tada ništa nisam znao. Brzo sam požurio kući da stavim to parče plastike na gramofon. Ono što ću čuti, zauvek će promeniti moj život. Crkvena zvona, zaglušujuća grmljavina, prvi tonovi Hells Bells su zvučali kao zvuk sa nekog drugog sveta, nešto što se ureže pod kožu i ostavi neizbrisiv trag. Od tog trenutka, muzika je ušla u moj život na velika vrata i iz njega ne izlazi ni danas. Taj zvuk koji te tera da se njišeš u ritmu, da mlatiš glavom i kosom, koju sam u tom periodu imao u izobilju, je nešto što pamtim. U to vreme ta muzika se zvala heavy metal, iako je to bio samo punokrvni rock'n'roll.

Ubrzo posle toga, počeo sam da kupujem i druge ploče, albume od bendova Status Quo, Thin Lizzy, Kiss, Black Sabbath. Ploče su postale moje knjige. Veliki karton, miris lepka posle otvaranja omota, iščekivanje šta ću čuti kad se igla gramofona spusti, je nešto što me je toliko privlačilo da sam to morao da radim sve više i više, a kolekcija se samo uvećavala. Uporedo sa tim, počeo sam da učim engleski, morao sam da razumem o čemu moji heroji pevaju. Tokom celog školovanja učio sam francuski jezik, koji me uopšte nije zanimao, koji je uz stariju nastavnicu iz osnovne škole bio još manje privlačan. Uz pomoć omota sa tekstovima pesama, koje je skoro svaka ploča posedovala, koristeći se rečnikom engleskog jezika, polako sam počeo da učim i razumem engleski jezik.

PUBERTET, MUZIKA, DEVOJČICE...

Kada je trebalo da upišem srednju školu, opredelio sam se za Tehničku, jer je bila najbliža kući. U njoj sam proveo samo prvu godinu, ali sam otkrio još jednu strast, koja će me u životu opsedati. Da, pogađate, to su žene. U Tehničkoj je u to vreme istoriju umetnosti predavala mlađa, atraktivna dama. Često smo pričali o istoriji umetnosti, slikarstvu i o muzici. Kako sam živeo u blizini škole, na jednom času posvećenom muzici, predložio sam da donesem gramofon i neke ploče. Baš na tom času, desilo se nešto neobično, nešto što će na mene ostaviti jak utisak. Ta divna mlada dama je došla do moje klupe, da bi mi zatim sela u krilo. Nisam znao šta me je snašlo, ali sam jasno osetio da žene imaju neku magičnu moć.

U to vreme devojčice su bile preduzimljivije od dečaka, one su inicirale kontakte. Nekoliko njih su mi se nabacivale, ali mi nisu bile posebno privlačne. Držao sam se muzike. Ploče su postajale sve brojnije, a ja sam otkrivao neke nove muzičare i grupe kao što su Bryan Adams, Styx, Boston, Judas Priest. Album British Steel benda Judas Priest je bio jedan od prvih koje sam kupio u beogradskoj Kulturi. Pesme sa ovog albuma, Breaking the law, Living after midnight, Metal Gods će kasnije postati klasici hevi metal žanra.

Voleo sam i domaću rok scenu, pre svega Riblju Čorbu, Smak, Atomsko Sklonište, Azru, a možda najviše Parni Valjak. Taj bend mi je bio posebno drag, oduvek su mi ličili na jugoslovensku verziju Stonsa. Ne znam ni sam koliko puta sam slušao njihove albume Gradske Priče i Vruće igre, a ono što sam najviše voleo su bili njihovi rani radovi, popularne singlice. Posebno se izdvajala se jedna pesma, koju sam često pevušio. Njen naziv je bio „Hoću da se ženim“ i baš sam se „ložio“ na tu stvar. Pesma kaže: “Kupi mi majko cipele, kupi mi majko cipele, kada pođem na igranke da ne nosim opanke, kada šorom prođem, u kafanu dođem, da me cure gledaju, da me cure gledaju, hoću da se ženim, o ja.”

Ko bi mogao da pomisli da će mi ta želja ostati neostvorena? Prvi koncert u mom životu je bio njihov, u popularnom valjevskom domu JNA. Bio je to odličan prostor, sa super akustikom. Još pamtim ushićenje izazvano

prvim susretom sa tadašnjim herojima uživo. Posle koncerta sam se drao: „Aki, Aki...“, pokušavajući da dozovem njihovog pevača, ali bezuspešno.

Često smo porodično odlazili u Beograd. Subotom bismo iz Valjeva krenuli oko 10 sati, da bismo otišli direktno do Knez Mihajlove. Dok su sestra i roditelji obilazili radnje, ja bih se uvukao u tadašnju Elektrotehnu ili već pomenutu Kulturu i merkao ploče. Odlazak u Beograd je tada bio velika stvar, u to vreme Beograd je zaista bio metropola, glavni grad jedne velike i značajne države.

Posle završetka prve godine koju sam proveo u Tehničkoj školi, shvatio sam da moram da promenim školu i da su moji kapaciteti, a takođe i interesovanja veći. Izbor je pao na Ekonomsku školu. Otac je u to vreme bio veoma uspešan trgovački putnik, valjalo je nastaviti njegovim stopama. Otuda je izbor škole bio više nego logičan, a smernice jasne: Završiti ekonomsku školu sa odličnim ocenama, upisati Ekonomski fakultet u Beogradu, posle biti neki direktor. Te 1983. godine, budućnost je delovala obećavajuće, živeli smo u stabilnoj i sigurnoj zemlji. Šta bi moglo da pođe po zlu?

Prelazak u Ekonomsku školu je bio pun pogodak. Devojke su bile lepše, bilo ih je znatno više, a tu sam upoznao i novog druga za ceo život. Ta godina mi je ostala u sećanju i po pijanstvu, na koje sam bio primoran. Da bih se pokazao kao pravi muškarac, bio sam izazvan od nekoliko mangupa da popijem flašu vinjaka, zajedno sa njima. Naravno, oni su malo pili, a više mi prosleđivali flašu, tako da sam posle nekog vremena bio baš pripit. Najgore od svega što ću pamtit i celog života je odvratna miris Rubinovog vinjaka. Na času srpskog jezika, koji je usledio posle pauze mog pijanstva, profesorka me je izvela na tablu i postidela rečima: „Dragane, ovo nisam očekivala od tebe, mnogo si me razočarao.“ Bilo mi je krivo, hteo sam u zemlju da propadnem, ali sam znao da se to moralo desiti i da sam morao da prihvatim izazov.

Moj ćale, dete bogatog seljaka, čovek koji je voleo narodnu muziku, od početka je imao razumevanja za moju strast. Ne mogu reći da mu se muzika sviđala, ali se nije protivio.

Takozvani muzički stubovi, počinju da se pojavljuju na tržištu. Set uređaja, koji se sastojao od pojačala, gramofona, tunera/radija, kasetofona uz nezaobilazne zvučnike, postaje san svakom ljubitelju muzike. Da bi njegov sin, koji voli muziku i već ima zavidnu kolekciju ploča bio drugačiji, bio je red da Mile Matić kupi sinu nešto što je u Valjevu tada retko ko imao. Gledali

smo oglase, zapisali broj telefona, odvezli se do Beograda, javili se čoveku i otišli da pogledamo to čudo. Bila je to ljubav na prvi pogled, a zvučnici JVC su bili baš veliki. Gramofon je bio marke Technics, pojačalo, kasetofon i tuner Hitachi. Kada nam je čovek pustio neku ploču, zvuk je bio nestvarno dobar. Odmah sam poskočio od sreće, a čale je iskeširao 1000 maraka. Zaista velika lova, ali ne i za mog oca, čoveka koji je mogao da ima sve što poželi. Njegov sin, njegov prvenac, morao je imati samo najbolje.

Po povratku u Valjevo i stavljanju novog uređaja u funkciju muzika je poprimila neku novu dimenziju. Ploče su se mnogo bolje i jasnije čule, pucketanje istih je bilo baš nekako profi. Sećam se da sam sve vreme posle škole do spavanja provodio slušajući muziku, uveče bih stavljaio slušalice na uši i nastavljao da uživam u svom omiljenom svetu.

Uz pomoć nove moćne sprave, otkrivao sam nove bendove, najviše slušajući poznatu emisiju „Za vaš magnetofon“, koja se emitovala na popularnoj dvesta dvojci. Urednik i voditelj emisije je od ponedeljka do četvrtka puštao naizmenično po jednu stranu novih albuma, kako već afirmisanih bendova, tako i mlađih snaga koji su krčili put ka svetskoj slavi. Uvek ću pamtitu uvodnu špicu u kojoj su se preplitali delovi pesama Blue Oyster Cult, Van Halen i drugih. Kao što je slučaj kod Pavlovljevog refleksa, nisam znao šta sledi, ali sam verovao da će biti nešto dobro, nešto što će mi se svideti. Na istoj radio stanici voleo sam da slušam i Hit nedelje, emisiju u kojoj su se puštale pojedinačne numere od domaćih i stranih izvođača, za koje su slušaoci mogli da glasaju. Bio bih neizmerno srećan kada bi neki od mojih ljubimaca poneli titulu hita nedelje i veoma tužan ako bi titula otišla u ruke nekog izvođača koga nisam gotivio.

Sate sam provodio gledajući i MTV, koji je besumnočno vrteo spotove raznih izvođača, koji su uz takvu kratku formu postajali instant poznati širom sveta. Pojaviti se na muzičkoj televiziji značilo je da je bend/izvođač popularan, a da je ta pesma već hit. Sećam se da su se uglavnom vrteli spotovi pop muzike, koju tada još uvek nisam smeo da gotivim, bar ne javno, jer sam važio za ropera, da ne kažem hevi metalca. Ipak, moram priznati da su mi se svidale pesme od Duran Duran, Wham, Spandau Ballet, Tears for Fears, kao što ih volim i danas. Gledajući MTV, zapadnu mi za oko neke bradonje s čudnim imenom - ZZ TOP. Njihovi spotovi (Gimme all your loving, Legs,

Sharped dressed man) su bili baš drugačiji, sa mnogo dobrih riba i moćnim automobilom. „Baš je dobro biti roker“, mislio sam tada.

Kao i svakog leta, sa roditeljima je trebalo da idemo na more, na hrvatsko primorje. Bio sam toliko opčinjen muzikom da sam pošto-poto hteo da ostanem u Valjevu i uživam u muzici sa radija i televizije. Sećam se da sam bio besan, da sam tokom celog puta maštao šta će se puštati na mojoj omiljenoj stanici i šta propuštam dok idem na glupo more. Muzika koju ću nametati u kolima je pored standardnih AC/DC i Motorhead uključivala i album Infarkt od Atomskog skloništa. Posebno upečatljiva je bila pesma sa stihovima “duša mi ulicom luta bez kaputa, bez kaputa, srce mi kuca jače, spale su mu hlače”. Sestra i ja ćemo se često sećati ovoga i uvek smeјati zbog stihova ove pesme.

Godina 1984. donosi novosti na muzičkom planu, ali i prvi poljubac. U to vreme, ne kao danas, na poljubac se čekalo, u intimne odnose se stupalo kasnije, držanje za ruke je bilo baš nešto veliko. Jednog prolećnog popodneva na povratku iz škole, osetio sam da mi se neko užurbano približava. Okrenem se i ugledam zgodnu, simpatičnu devoјku, koja mi reče da joj se sviđam i da bi volela da šeta u mom društvu. Iako malo čudno, bio sam polaskan govoreći sebi: „Vidiš da si dobar frajer.“ A i devoјka je bila baš slatka. Počeli smo često da se čujemo, ona me je non-stop zvala na fiksni telefon, šetali smo sve češće, počeli da se držimo za ruke i jednog trenutka me je poljubila. Da, to je taj momenat kad shvatiš da je to nešto mnogo lepo, nešto što želiš da radiš još više i više. Naše šetnje i ljubakanja su učestala, uvek smo se trudili da idemo nekim novim stazama, da se više osamimo, tako da izbegnemo druge ljude, koliko je to moguće. Omiljeno mesto za šetnju nam je bila Pećina, koja je imala mnogo šume i mnogo mesta gde smo mogli da se ljubimo, a da nas niko ne primeti. To naše ljubakanje je trajalo neko vreme, možda dva meseca, ali je meni brzo dosadilo. Želeo sam nešto više, iako nisam baš najbolje znao šta. Kako moja devoјka nije bila spremna za nešto drugo, reših da izađem iz te priče. Pokazaće se, kao mnogo puta kasnije, da sam samo tražio izgovor da napustim vezu, a nisam tražio razlog da u njoj ostanem.

Nedugo zatim, zapadne mi za oko jedna devoјka iz druge smene. Čuo sam da joj roditelji rade u Nemačkoj, što sam prepoznao kao šansu da spojim lepo i korisno. Skovao sam plan, na mangupski način joj prišao i nekako uspeo da je osvojim. Ubrzo smo počeli da se zabavljamo, kako se to tada zvalo, sa

već uobičajenim šetnjama, držanjem za ruke i poljubcima. Kada se ona malo zagrejala, zarad viših interesa i moje velike ljubavi prema muzici, postavio sam pitanje da li bi njen otac mogao da mi donese neke ploče iz Nemačke? Dobro se sećam tih albuma, originala kako smo ih zvali. Ubrzo sam ih dobio, ne moram da kažem, kao poklon. To su bili albumi od bendova Def Leppard, Twisted Sister, Kiss i Quiet Riot. Imati originale u to vreme je bilo nešto posebno, posedovati ih je značilo da imaš nešto vrednije od drugih. Zaljubio sam se u te ploče, dok je moja veza sa mladom damom izgubila na snazi, te smo ubrzo raskinuli. U to vreme muziku sam stavljao ispred devojaka. Muzika je imala veću snagu, a ljubljenje je bilo već nešto uobičajeno, nešto pomalo dosadno. Za ono drugo tada još nisam znao.

Leta '84. godine, porodično odlazimo na nekoliko dana u Amsterdam. Aranžman preko tada poznate turističke agencije, smeštaj u centru Amsterdama i moje prvo značajnije putovanje. Sećam se mnoštva ljudi, neke atmosfere koja je bila prilično drugačija od života u tadašnjoj SFRJ. Takođe, to je bio prvi put da sam primenio svoje dotadašnje znanje engleskog jezika u praksi. Tokom doručka, jedan simpatičan konobar, verovatno iz njihovog Surinama, sve vreme nas je zasmjavao. „You are upside down“, rekoh mu. Čovek se začudi, ali ubrzo shvati šta sam hteo da kažem, pa uz gestikulaciju ponovi moje reči. Kasnije sam shvatio da sam izvalio potpunu glupost, jer biti smešan i luckast sigurno ne znači biti okrenut natraške, mada, u to vreme je bila popularna pesma tog naziva, a moj engleski je bio u povojju. Dok su roditelji sa sestrom bili u obilasku grada, ja sam sa džeparcem koji sam dobio otišao u šetnju i zaglavio u prodavnici ploča. Iako nisam pitao roditelje za dozvolu, nisam mogao da odolim, pa sam kupio dva originalna albuma od AC/DC, koja su mi nedostajala u kolekciji. Sećam se da je otac bio mnogo ljut, jer sam to uradio bez pitanja. Ipak sam kupio ploče, to mi je bilo najvažnije.

Krajem te godine, iz Pariza mi prijatelj mojih roditelja donosi prva dva albuma grupe Metalika. Neke stvari sa njihovog debi albuma sam čuo ranije na mojoj omiljenoj radio stanici. Toliko sam bio opčinjen tim novim zvukom koga su zvali thrash metal, da sam, čini mi se, nekoliko dana slušao samo ta dva albuma. Prvi album je ipak bio nešto posebno. „Kill'em all“ i danas predstavlja moje omiljeno štivo grupe Metalika .

Moj novi školski drug, koji će mi postati najbolji drug kasnije, preporučio mi je neku drugu vrstu rok muzike, kao i neke bluz gitariste. U to vreme, Lynyrd Skynyrd, Allman Brothers Band, JJ Cale i Johnny Winter su bili izvođači koje još uvek nisam mogao da zavolim. Danas je ta muzika nešto što možda najviše gotivim, ali tada je za mene to bilo prerano. Ipak su osamdesete godine, bar za mene, bile doba metala, mnogi će reći dobrog roka. Iz ove perspektive, 80-e godine su generalno bile zlatne godine svih muzičkih pravaca. Dobar rock, disco koji se još uvek slušao, post punk oličen u Ramones i The Clash, new wave sa Duran Duran i Spandau Ballet, elektronika predvođena Depeche Mode, su žanrovi i izvođači koje rado slušam i danas. Kako je za sve u životu potrebno vreme i meni je bilo potrebno da proširim svoje muzičke horizonte.

Sa devojkama je situacija bila slična, nova zabavljanja, uobičajena procedura, držanje za ruke, šetnje, poljubci, „vatačina“ kako smo tada zvali, ali dalje se nije moglo. A ja sam hteo dalje, ali nisam imao sa kim. Ipak je to bilo neko drugo vreme, odvesti devojkicu u krevet nije bilo lako. U razgovoru sa drugarima, shvatio sam da smo svi u istoj situaciji, iako treći razred srednje škole, malo ko se mogao pohvaliti da je spavao sa devojkicom. Ja sam se nadao da ću biti prvi, ali uzalud. Mada, sve ću to nadoknaditi kasnije.

1985. godina donosi novu dimenziju u mojoj ljubavi prema muzici, pojavljuju se video kasete. Slušati omiljene grupe putem ploča na dobrom uređaju je već bilo uzbuđujuće, ali gledati moje tadašnje heroje na televiziji, e to je bilo strava, ono kad ti se snovi ostvaruju. Moj otac, kao mnogo puta pre, prati trendove i slušajući svog sina zaključuje da se video rekorder naprosto mora kupiti. To čini prilikom jednog odlaska u Nemačku. Ono što me je posebno oduševilo, bonus u vidu dve originalne video kasete, koje je platio po 99 tadašnjih maraka. Iako je to bilo prilično skupo, moj otac je i ovog puta pokazao da može da kupi sve što njegov sin poželi, pa tako i video rekorder. Bio sam ponosan na svog oca. Bez obzira što sam oduvek znao da je sestru više voleo, uvek sam ga poštovao i divio mu se na tome što može ono što većina drugih ljudi ne uspeva.

Te dve famozne video kasete su bile koncertni snimci od mojih heroja AC/DC i Judas Priest. AC/DC su mi bili prva ljubav, bez obzira što sam ih prvo čuo sa drugim pevačem. Tek kasnije sam shvatio da oni imaju šest albuma sa originalnim pevačem koji se zvao Bon Scott. Upravo te 1980.

godine, kada je izdata ploča koju sam prvo kupio, Bon je preminuo od prekomerne upotrebe alkohola. Sa ocem sam nekoliko puta gledao taj koncertni snimak. Kada sam mu ispričao priču o njegovoj preranoj smrti, ocu je baš bilo žao.

Drugi koncert i druga video kasete je bila od benda Judas Priest. Dugo sam preko rečnika pokušavao da shvatim značenje nekih od njihovih pesama. Naslove pesama You've got another thing coming, Hell bent for leather, Screaming for vengeance nije bilo lako prevesti na srpski.

Taj koncert i posebno ta video kasete je nešto što sam verovatno najviše puta gledao u životu. Judas Priest su u to vreme izgledali baš onako kako je po meni trebalo da izgleda jedan pravi hevi metal bend. Kožna odela, kaubojke, nitne oko ruke i druge drangulije činile su da se dodatno vežem za taj bend. Svirka je bila izuzetna, dve gitare koje se non-stop nadmeću u rifovima i solazama, dok je pevač moćnog glasa po imenu Rob Halford postao moj instant heroj. Raspon glasa od četiri oktave je činio da se ostali rok pevači čine malim u poređenju sa njim, a o stajlingu se nema šta govoriti, pravi mačo men. Znao sam da živi sa majkom, da mu je sestra udata za basistu benda i da im ga je na početku karijere benda predložila kao zamenu za originalnog pevača. Mislio sam da o njemu sve znam, a nisam imao pojma. Pokazaće se 10-ak godina kasnije da je on oduvek bio gay i da nikad nije bio sa ženama!

1986. godina je bila godina velikih promena, godina mature, upisa na fakultet i odlaska u vojsku. Matursko veče smo imali u restoranu Zlatibor u centru Valjeva. Za to posebno veče trebalo je imati poseban stajling. Ja sam odabrao crveno belu kombinaciju, sa belim pantalonama i cipelama, crvenim džemperom i kravatom. Naravno i košulja je bila bela. Iako danas izgleda smešno u to vreme se činilo kao prikladan izbor. Muzika je bila uobičajena za takva dešavanja, nije potrebno objašnjavati da u tome uopšte nisam uživao. No, ipak je to bila matura. Posle toga se trebalo spremati za vojsku. Rekrutacija je bila u Beogradu, gde sam određen, ne znam po kom kriterijumu, da budem u PVO jedinici. U vojnom odseku u Valjevu su odlučili da ću vojni rok služiti u Ljubljani. To je bio svojevrsni šok, jer je Ljubljana daleko. Kao pravi muškarac, nisam hteo da roditelji povlače veze da bi služio bliže kući. Izdržaću ja to, mislio sam, pa šta ako je daleko? Ubrzo sam otišao na prijemni ispit na Ekonomski fakultet i bez velikih problema se upisao na

isti. Bio sam spreman da zakoračim u neki drugi svet. Posle vojske, odlazak u Beograd na fakultet, a onda ko zna, možda devojka, ženidba ili šta već, ko bi ga znao u tom trenutku?

Jula te godine, sestra i ja smo otišli na putovanje u Pariz. Roditelji su posle iskustva iz Amsterdama hteli da nam omoguće dalje razgledanje Evrope, takođe preko agencije. To je bilo prvo putovanje gde sam zaista nešto video, na kom sam se prilično našetao. Naravno, to putovanje pamtim i po kupovini prvog solo albuma dotadašnjeg pevača benda Van Halen, David Lee Roth-a. Album pod nazivom Eat'em and smile, na kome je Dave okupio sjajnu ekipu muzičara na čelu sa tada velikim gitarskim otkrovenjem, Steve Vai se već proslavio po roli u filmu Crossroads. Kako sam pročitao sjajne kritike o albumu, morao sam da ga kupim.

Poslednjeg dana putovanja, već pomalo umoran, ostao sam u hotelskoj sobi. Sestra je htela vožnju Senom, ali ja nešto nisam bio zainteresovan. Ona je otišla na to krstarenje sama, a ja sam posle nekog vremena počeo da se plašim. Šta ako joj se nešto desilo, ipak je Pariz veliki grad, šta ću reći roditeljima? Na sreću sestra se ubrzo vratila, mogli smo da krenemo ka aerodromu.

Nepunih mesec dana pred moj odlazak u vojsku, roditelji su odlučili da to obeleže, u to vreme tradicionalnim ispraćajem. Taj događaj je upriličen u našem selu, rodnom mestu mog oca, Stublenici pored Uba, pod šatrom sa nekoliko stotina ljudi. Svadba koju nikad nisam imao, bar iz ove perspektive. Ne treba da trošim reči da me to takođe nije previše zanimalo, osim par stvari koje ću zapamtiti. Pevačica koju je moj otac angažovao u to vreme je bila neka vrsta lokalne zvezde. Sećam se da je pre nastupa tražila da me vidi, zavodljivim glasom me pitala da li sam ja slavljenik. Odgovorih malo sramežljivo da jesam, a pogled mi odluta na njene čipkane čarape i zanosne grudi. Pomislih da bi mogla i to direktno da mi čestita. Na ispraćaj su došli i moji školski drugari iz Valjeva. Jedna devojka, koja je važila za najlepšu u osnovnoj školi mi je uvek bila nedosanjani san. Iskoristio sam prednost domaćeg terena, odveo sam je na sprat naše kuće ispred koje se slavije dešavalo. Tu smo imali prilično prislan kontakt, bilo je svega osim pravog seksa. Izgleda da još uvek nisam bio spreman, niti sam znao šta i kako treba da radim.

Vojska se neumitno približavala, a ja još uvek nisam skinuo mrak.

17. septembar 1986. godine, bio je dan mog odlaska u JNA. Leteo sam iz Beograda za Zagreb, gde me je dočekaao otac, koji je već tradicionalno u to vreme bio na zagrebačkom velesajmu. Kolima smo otišli do Ljubljane, kasarne Ljubljana Polje, gde smo se rastali. Osećaj prolaska kroz kapiju i ulaska u jedan novi svet koga nisam poznavao je bio prilično stresan. Nas guštere, još uvek u civilnoj uniformi, su smestili u jednu sobu, gde smo prespavali.

Stvarna stvar je otpočela narednog dana, tuširanje, zaprašivanje, vojna uniforma i ti si drugi čovek. U stvari, shvatio sam ubrzo, ti si samo broj, a tvoje osobine, karakter, interesovanja, to što si ti zaista u vojsci nije bitno, niti ikoga zanima.

Vojska, ako ništa drugo, nauči čoveka da je u životu najbitnija sloboda, koje se prisilno odričeš u tih 365 dana. Dok pišem ove redove, u doba Korone, vraća mi se taj osećaj nesigurnosti, beznađa, nepoznatog. Šta li donosi sutrašnji dan, šta će se novo desiti, da li ću uspeti da se snađem?

Bez obzira na sve nedaće, vojska te nauči da se snalaziš, da sam sebi dokažeš da li si socijalno inteligentan. Nekako sam uspevao da se izvučem, da često izbegnem čišćenje kruga, odlazak na teren i druge stvari koje nerviraju svakog normalnog čoveka. Kao verovatno obrazovan, kulturn mladić koji je imao vozačku dozvolu, određen sam za vozača komandanta baterije, što mi je dosta pomoglo da uobičajene dnevne aktivnosti stresne za mnoge vojnike izbegnem. Malo sreća, a malo sposobnost, dani su prolazili, a ja sam uspevao da sa minimalno uloženog napora precrtavam dan po dan.

Roditelji su, zajedno sa sestrom često dolazili u posetu. Najmanje dva puta mesečno bi zapucali iz Valjeva ne bi li, provodeći vikend sa mnom, olakšali svom sinu i bratu vojničke dane. To mi je zaista mnogo značilo, to nikad neću zaboraviti.

U svakom zlu čovek nađe nešto dobro, pa sam tako i ja, još jedan gušter, uspeo da nađem sebi sličnog, da lakše prebrodim početne mesece u vojsci. Jedan Zagrepčanin, metalac poput mene, pravio mi je društvo u večernjim aktivnostima koje su se najčešće odnosile na čišćenje toaleta. Dok su svi izbegavali taj posao, mi bismo se dobrovoljno javljali, uključili bismo kasetofon i puštali neke u to vreme nama bitne albume. Tako je vreme brže prolazilo, a mi smo se punili nekom pozitivnom energijom, koja je bila neophodna za dane koji dolaze.

Tih godina u vazduhu se osećala promena. Kako je vojska bila ogledalo zemlje u kojoj smo živeli, moglo se primetiti da su Albanci sa Kosova izolovani, da pričaju nama nepoznatim jezikom, da su Slovenci malo povučeni, dok sam, za divno čudo, sa Hrvatima imao najbolji odnos. Valjda što smo slični, možda se zato toliko mrzimo? Iskreno, ja nikad nisam gajio osećaj mržnje ni prema kom čoveku ili naciji, ali se moglo naslutiti da smo mi Srbi nekako pod posebnom lupom i da nas svi pomalo mrže. Možda ne baš u bukvalnom smislu, ali kao da smo im krivi za neko njihovo nezadovoljstvo? To će se ubrzo pokazati, u godinama koje dolaze.

Najzanimljiviji period u vojsci se odnosi na poznanstvo sa jednom Slovenkom. Bilo je armijsko prvenstvo u Kranju, gde sam nastupao za košarkaški tim. Svi smo bili u trenerkama, što je u tom periodu bio pravi luksuz. Šetajući tim malim, simpatičnim gradom, primetili smo grupu vrlo slatkih devojaka. Najslađa je jela sladoled. Svi smo prokomentarisali kako je lepa, a ja sam ponudio opkladu da ću da je smuvam. Drugari gušteri su govorili da nisam normalan, da nemam šanse, ali ja sam bio uporan i prišao. „Da li mogu da probam sladoled?“, upitao sam lepu Slovenku. Nasmejala se i ponudila mi sladoled sa rečima: „Što da ne?“ Tako sam upoznao, činilo mi se, tada najlepšu devojkicu u Sloveniji.

Ubrzo smo počeli da se dopisujemo, uz dogovor da jednog vikenda dođe u Ljubljanu da me poseti. Dobro se sećam tog dana. Javili su mi da imam posetu. Pri dolasku na prijavnicu, ugledao sam bar 10 vojnika kako razgoračenih očiju posmatraju moju prijateljicu. Baš sam bio ponosan zbog svog uspeha. Bio sam ubeđen da ću uskoro postati pravi muškarac. Sve je ukazivalo na to.

Posle kratke šetnje svratili smo u poslastičarnicu na kolače i limunadu. Bili smo oboje malo nervozni, znali smo ili bar očekivali ono što je trebalo da usledi. Hotel Lav, na recepciji se prijavljujemo, soba za jedan dan, recepcioner me gleda popreko. Verovatno misli: „Vidi ovog vojnika, Srbina, sa našom devojkicom, uhh.“

Valjda što je bio prvi put ili je bar mogao da bude, u suštini se ništa nije desilo. Jednostavno nisam mogao. Da li od prevelikog uzbuđenja, da li od broma koji su nam stavljali u čaj, svejedno, i dalje sam bio nevin, mrak još uvek nisam skinuo. To je bilo veliko razočaranje kako za nju tako i za mene. Ali, znao sam da će se to ipak desiti. Doduše, nisam znao kad.

Krajem aprila 1987. godine, uzeo sam odsustvo. Obično bi vojnici išli na odsustvo u letnjim mesecima, ali ukazao se ovaj termin, pitali su ko bi hteo i ja se javih. Dobre stvari dolaze onima koji sačekaju. Po dolasku u Valjevo, saznajem da su roditelji izdali stan u prizemlju nekim devojkama. Sutradan, kada sam se naspavao, pozvonim na vrata da se upoznam sa kojom bilo. Otvori mi jedna simpatična crnka i kaže kako ona radi u nekom kafiću, kako su tu mesec dana i pozove me na kafu. Kafu još uvek nisam pio, ali kad sam je video, uzimajući u obzir moju situaciju pristadoh. Malo po malo, uz priču ja sam se oslobodio i počeo da je mazim, ono, nekako spontano, neusiljeno, u stilu „da se malo igramo“. Malo se nećkala, ali je ipak prihvatila tu igru i dok si rekao keks desi se moj prvi seks. Znam samo da sam bio spreman, kao zapeta puška, a ona je dalje uzela stvar u svoje ruke i uspešno me navodila šta i kako treba da radim. Taj osećaj posle uspešno obavljenog posla neću nikad zaboraviti. Konačno sam to uradio, konačno sam postao pravi muškarac, konačno! Istina malo kasno, već sam napunio 19 godina, ali bolje pre nego kasnije. Ispostaviće se vremenom, to moje kasno paljenje ću itekako nadoknaditi u bliskoj budućnosti.

Za vreme dok sam služio državi i narodu moji roditelji su nam kupili stan u Beogradu. Bio je to zaista veliki stan, salonac od 105 kvadrata, 2 ulaza, u Brankovoj ulici. Mama mi je često pričala da je jedva uspela da ubedi oca da uštedeni novac uloži u tu nekretninu. Otac je hteo da novac stavi na štednju, jer su kamate bile visoke. Na sreću, mama je uspela, kupili su stan, a štednja u ex Yu bankama je uskoro zamrznuta. Ovaj događaj je možda presudno uticao na dalji tok mog života, pošto sam posle vojske došao u taj stan, ostao u Beogradu. Da ga nisam imao, verovatno bih se posle studija vratio u Valjevo, oženio i imao troje dece.

Prelazak u Beograd je bio velika stvar. Ogroman stan u centru u kome mi se priključio najbolji drug, dok je posle godinu dana iz Valjeva stigla moja sestra. Te jeseni '87. godine, susreo sam se sa nekim drugim okruženjem, drugim ljudima, sve je nekako bilo novo i bitno značajnije. Ipak je to bio Beograd, prestonica tada još uvek velike države.

Moj drug iz srednje škole je, takođe upisao isti fakultet, dok je treći drugar iz Valjeva, upisao mašinstvo. Još uvek rokeri, ubrzo smo otkrili mesto koje će nam svima postati omiljeno za izlazak. To je bila u to vreme čuvena Akademija, klub studenata likovnih umetnosti, na uglu Kneza i Rajičeve,

kultno mesto u svakom smislu, popularna „Rupa“, kako smo je od milošte zvali. Dolaziti na Akademiju u to vreme je bilo pitanje integriteta. Uvek sam mislio da sam drugačiji i da ne pripadam većinskoj struji, kako se to danas popularno zove mejnstrim.

Krajem osamdesetih, Akademija je bila svrstavana u 20 najboljih klubova u Evropi. Petak i subota su bili obavezni, tome smo često dodavali i odlaske četvrtkom, znao je da se zalomi i poneki utorak. Od jeseni '87. godine do sredine 90-ih Akademija mi je bila kao druga kuća.

Ulazak na ogromna vrata, silazak uskim stepenicama, mračni hodnici ispunjeni dimom i tri odvojene celine, činili su da sam dolazak na ovo mesto bude doživljaj, dok je muzika bila ono što je pravilo razliku. Dok su fancy mesta gajila trendy muziku, new wave, disco, elektroniku, Akademija je bila verna roku, u raznim varijantama. Obično veče ne bi moglo da prođe bez pesama Ramones-a, Red hot chilli peppers, Iggy Pop-a, AC/DC, The Cult, The Godfathers, The Cure i slično. Atmosfera je bila ležerna, ljudi su bili totalno cool, svako je radio ono što je hteo, a opet bez ugrožavanja bilo koga. Najsmušnije su bile scene neretko da dok piješ zidarsko pivo, neko prođe i cugne gutljaj iz tvoje flaše. Ne smem da pomislim kako bi to izgledalo danas u doba Korone. Doduše, sada klubovi i kafići ne rade, tako da se to ne bi moglo ni desiti. Devojke na Akademiji nisu baš bile lepotice. Uglavnom su to bile devojke avangardnog izgleda, specifične garderobe, ali su sve imale neki stav što ih je činilo posebnim. Iako su u komšijskoj Zvezdi devojke uglavnom bile znatno atraktivnije, neke devojke sa Akademije su izgledale baš lepo, rokerski i sa stavom, recimo kao ribe svetski poznatih rok zvezda.

'88. godine u Beograd stiže moja sestra Snežana, upisuje se na treću godinu u Petoj beogradskoj gimnaziji. To će za mene i moj ljubavni život uskoro imati i te kako pozitivne efekte.

Peta beogradska je važila za školu u koju su išle lepe i pametne devojke. To je bio idealni poligon za mene, starijeg brata koji je vrebao svaku priliku da uveća svoj konto osvojenih devojaka. Jedne subote, kada su odlazile na neki izlet, svojski sam se potrudio, ustao rano i dovezao sestru u svom Yugu. U to vreme voziti Yuga je nešto značilo, taj auto se pored ostalog izvezio u Ameriku. Izašao sam šmekerski iz automobila i samouvereno razgledao njene drugarice. Odmah po njenom povratku, raspitao sam se za neke od njih da bih ubrzo dobio pozitivne signale. Bile su zainteresovane za

bliže upoznavanje sa starijim bratom! Nisam mnogo oklevao, nego sam prionuo na posao. Ne znam da li je to dobro, ali u tom periodu mi je bio važan kvantitet. Trebalo je nadoknaditi kasni početak, a biti pravi muškarac znači biti sa što više žena, tako sam bar mislio. Zato je trebalo nizati uspehe i beležiti rečke, kako me je moja mama često zezala.

„Zato što si pisao rečke i menjao žene, zato se nisi oženio?“, često je znala da kaže. Ko zna, možda je mama Zora u pravu? Malo po malo, moj spisak se povećavao. Uredno sam vodio evidenciju žena koje sam osvojio i sa kojima sam ostvario bliski kontakt na način da upišem ime, nadimak i ostale specifične karakteristike. Može se reći da sam bio prilično analitičan i da je planiranje i analiza bilo nešto što me je oduvek intrigiralo. Izgleda da je to bio nagoveštaj posla kojim ću se baviti veći deo svoje profesionalne karijere.

Ono što sam primetio kako se moj konto uvećavao me tada još uvek nije brinulo. Naime, kada bi se smuvao sa seksi, privlačnom devojkom, kojoj nisam previše emotivno pristupio, strast je bila na visokom nivou i kao po pravilu te osobe su se zaljubljujvale u mene ili su bar pokazivale da im je jako stalo. Kad god bih osetio neku snažniju emociju, situacija bi se značajno promenila, kao da je nešto falilo. Bilo kako bilo, nastavio sam svojim putem, moji uspesi su se nizali kao na traci. Najzanimljivija činjenica je to da procentualno u mom portfoliju devojaka najviše su bile zastupljene škorpije. Kako sam ja bik u horoskopu, mnogi tvrde da je baš ta kombinacija recept za strasnu vezu. To se krajem 80-ih i tokom 90-ih godina, na brojnim primerima devojaka sa kojima sam bio pokazalo kao sušta istina. Bilo je situacija da u prepunom klubu osmotrim devojkice i pridem samo jednoj, sa ubeđenjem da je škorpija. To se najčešće ispostavljalo kao tačno, a kada to nije bio slučaj bio je dobar izgovor za muvanje.

Negde na proleće '89. godine u mom omiljenom klubu sam spazio nju, zanosnu plavušu, jednostavno obučenu u farmerke i pamučnu majicu, običnu, a tako lepu i privlačnu. Saznao sam kako se zove, da živi u Batajnici i da povremeno dolazi na Akademiju. Par puta sam je video, premišljao se da li i kako da joj pridem i posle toga se više nije pojavljivala, kao da je u zemlju propala.

To leto smo otišli na more u Dubrovnik, moja sestra, njen školski drug i ja. U Dubrovniku su bili moji drugari iz Valjeva, iako nismo zajedno otišli, tamo smo boravili u isto vreme. Diskoteka Bahus je u Dubrovniku bila mesto

koje se moralo posetiti, što smo naravno prvo veće i učinili. Merkajući pogodnu žrtvu za niski start, ugledah nju, moju plavušu sa Akademije. Pomislih, možda je to sudbina, da je sretnem baš ovde? Rekoh sebi: „Sad ili nikad, nema čekanja, treba iskoristiti priliku.“ Samouvereno sam joj prišao, otpočeo razgovor, pomenuo da sam je video na Akademiji. Reagovala je vrlo pozitivno, pa sam joj predložio da izađemo malo napolje, na čist vazduh. Pristala je i već smo šetali pored rive. Pored lepog izgleda kod nje mi se svidela i pozitivna energija, nekako spontana, a opuštena kao da se znamo dugi niz godina. Uz priču, malo po malo završili smo na stenama strasno se ljubeći.

Narednih dana smo nastavili sa druženjem. Odvezli bi se na Lapad da bismo na miru, u kolima, uz dobru muziku mogli da uživamo jedno u drugom. To je znalo da potraje do ranih jutarnjih sati. Bilo je lepo i mogu reći da sam zaista bio zaljubljen, po prvi put.

Po povratku sa mora, videli smo se još nekoliko puta, ali to nije bilo to. Da li joj se nisam dovoljno dopao, da li je postajao neko drugi, tek moja plavuša više nije bila ista osoba, počeli smo da se prepiremo i ubrzo smo se rastali. Tako se posle nešto više od mesec dana završila moja prva ljubavna romana.

Kako je stan u Brankovoj bio prilično veliki, postojala je jedna prostorija od oko 30 kvadrata koja nije služila ničemu, velika soba u kojoj je bio klavir, koga je čale kupio svojoj mezimici, jer je to bilo otmeno. Istine radi, taj klavir moja sestra nikad nije tražila, niti je na njemu svirala, ali ništa zato, lepo se uklapao u prostor. Nešto kasnije, taj isti klavir će mi pomoći da smuvam jednu baš dobru ribu, profesionalnu umetnicu, kojoj je klavir bio potreban za vežbu. Kada bi joj muž odlazio preko vikenda na pozorišne turneje, ona bi dolazila kod mene da vežba. Ostala bi dve noći, ona je usavršavala klavir, a ja svoje umeće u krevetu.

Takođe, neko vreme sam svirao gitaru, bolje reći pokušavao da je sviram. Imao sam i električno pojačalo, pa je to moje sviranje zvučalo kudikamo bolje, ako ništa bar glasnije. Naučio sam neke akorde, kao i par rifova rok pesama. Kao momak sa tada već nekim iskustvom na polju muško ženskih odnosa, uvek sam koristio isti trik. Pozvao bih neku novu devojkicu na gajbu, onda u jednom trenutku počeo da sviram gitaru pod izgovorom da moram da vežbam. Reakcije su po pravilu bile slične i većina njih je posle

moje vežbe bila spremna da vežbamo nešto drugo. Pogadate šta? Naravno, moje umeće na gitari je bilo više nego skromno, ali tada u tom vremenu je služilo svrsi. Broj devojaka koje sam smuvao samo se povećavao, a gitaru nisam menjao.

Jednom, dvaput mesečno znao sam da pozovem dvadeset do trideset ljudi na žurke, koje su takođe pravljene u toj velikoj prostoriji. Oduvek me je privlačilo da puštam ljudima muziku na koju se ložim i na tim žurkama je bila sjajna atmosfera. Počinjao bi sa nekim soul stvarima, onda bih prešao na funk, da bi se sve razbukvalo u plamenu roka. Aretha Franklin, James Brown, B 52s, Inxs, Billy Idol, Iggy Pop, Violent Femmes, RHCP, Guns N' Roses bili su deo obaveznog štiva, koje sam ponavljao uvek iznova. Uostalom, moj ukus je već bio formiran, to su bile večeri sa muzikom koja je gotovo identična muzici sa omiljene Akademije. Uglavnom sam posle tih proslava knjižio nove poene. Mislio sam da na taj način postajem pravi muškarac i da što više žena uspem da odvučem u krevet, tako postajem veći. Bez lažne skromnosti, tih godina sam bio heroj u očima mnogih drugara, kako zbog broja osvojenih trofeja tako i zbog njihovog izgleda.

Naivno sam verovao da ću to moći da radim ko zna koliko dugo.

Na polju muzike, dešavale su se promene u mom ukusu. Po dolasku u Beograd, malo Akademija, malo moj drug, malo više poznati voditelj sa dvesta dvojke, uticali su da zavolim neke druge bendove i izvođače i da uplivam u neke druge muzičke vode. Tako sam se baš primio na bluz, pre svega na John Lee Hooker-a, Stevie Ray Vaughan-a, Buddy Guy-a i Johnny Winter-a. Zavoleo sam JJ Cale-a i Ry Cooder-a dok je George Thorogood postao moj novi heroj. Iako izvođač koji uglavnom obrađuje tuđe numere, način na koji to radi je toliko dobar tako da njegove verzije često zvuče bolje od originala.

Pored roka i bluz-a počeo sam da slušam i soul muziku, pre svega Arethu Franklin, The Temptations i Otis Redinga. Soul je muzički žanr koji ne trpi kompromise, zahteva vrhunski kvalitet. Kolekcija se uvećavala, a krajem 80-ih se dešava revolucionarna promena u vidu pojave novog nosača zvuka zvanog kompakt disk (CD).

CD je u početku od pravih audiofila kakvim sam se smatrao bio ocrnjen kao jadni supstitut njegovog veličanstva vinila. Mali disk, mali omot, reči pesama koje se jedva vide, sve je to bilo skromno u odnosu na

grandioznost koje su ploče posedovale. Ipak, novi nosač zvuka je imao bitnu prednost u vidu digitalnog zapisa i potpunog odsustva pucketanja. Kako su se u to vreme albumi sve više snimali u digitalnoj tehnologiji, analogni zapis po kome su ploče bile poznate polako je odlazio u istoriju. Nekoliko meseci sam se opirao novom proizvodu, ne želeći da se odrekнем ploča. Međutim, u jednom trenutku sam odlučio da probam, kupih novi Sony portable cd player i dva diska u prodavnici Narodna radinost u Knez Mihajlovoj. Dobro se sećam tih naslova, The Mission – Carved in sand i kompilacija od Johnny Winter-a. Dok je zvuk na Johnny Winter-u bio onako, album od The Mission je stvarno zvučao fantastično, pesme koje su se izdvajale Butterfly on the wheel i Deliverence.

Rekoh sebi - pa ovo nije loše - i tu je priča krenula. Ploče sam još neko vreme kupovao, one su bile sve ređe i sve skuplje, diskovi su preuzimali primat. Počela je da se stvara nova kolekcija u vidu malih kompak diskova.

Muzika je oduvek bila jedina konstanta u mom životu, svakog dana, u kolima, na radnom mestu, kod kuće. Muzika se uvek slušala. Kao kolekcionar po prirodi, želeo sam da imam sve albume meni značajnih bendova i izvođača. Tako se kolekcija ploča, a kasnije i diskova stalno uvećavala. Morao sam da imam sve albume od AC/DC, Lynyrd Skynyrd, ZZ Top, Judas Priest, Whitesnake, Stevie Ray Vaughan- a, Rolling Stones-a i mnogih drugih.